

POKOLJ NJEMAČKIH RANJENIKA*

► Piše: dr. fra Mladen Barbarić

Pri koncu Drugoga svjetskog rata (1941-1945) bila je vojna bolnica za hrvatske i njemačke ranjenike u samostanu časnih Školskih sestara franjevnaka na Lištici. Vojnike, ranjenike njegovale su i dvorile same čč sestre. Padom Širokoga Briega 7. veljače 1945. hrvatska se i njemačka vojska povukla prema Mostaru.

Njemački vojnici ranjenici, koji se nisu mogli povlačiti, ostali su u samostanu na krevetu. Bilo ih je oko 20-30.

Kad je upala neprijateljska vojska, odmah su sve ranjenike oplienili. Tražili su i oduzimali sve dragocjenije i vrijednije stvari: satove, lančiče, prstenja, nalivpera. Naravno i sve drugo što im se svidjelo.

Izvodili su ranjenike na dvorište. Pred vratima kuće klali su ih kao što se ovce kolju. Položili ih na zemlju i bajunetom po vratu.

Nastao je užasan, grozan prizor. Plač, u groznom plaču zazivanje i zapomaganje. U tužnom zazivanju i plaču zazivali su svoje majke, žene, djecu, braću i sestre i drugu rodbinu.

Ovo mi je s užasnim duševnim bolom i gnjusobom pripovijedala jedna časna sestra koja je tu bila i sve doživjela. Zaboravio sam joj ime.

Pokolj njemačkih ranjenika
 Pri koncu Drugoga svjetskog rata (1941-45) bila je vojna bolnica za hrvatske i njemačke ranjenike u samostanu časnih školskih sestara franjevnaka na Lištici. Vojnike, ranjenike njegovale su i dvorile same čč sestre. Padom Širokoga Briega 7. veljače 1945. hrvatska se i njemačka vojska povukla prema Mostaru.
 Njemački vojnici ranjenici, koji se nisu mogli povlačiti, ostali su u samostanu na krevetu. Bilo ih je oko 20-30.
 Kad je upala neprijateljska vojska, odmah su sve ranjenike oplienili. Tražili su i oduzimali sve dragocjenije i vrijednije stvari: satove, lančiče, prstenja, nalivpera, naravno i sve drugo, što im se svidjelo.
 Izvodili su ranjenike na dvorište. Pred vratima kuće klali ih kao što se ovce kolju. Položili ih na zemlju i bajunetom po vratu.
 Nastao je užasan, grozan prizor. Plač, u groznom plaču zazivanje i zapomaganje. U tužnom zazivanju i plaču zazivali su svoje majke, žene, djecu, braću i sestre i drugu rodbinu.
 Ovo mi je s užasnim duševnim bolom i gnjusobom pripovijedala jedna časna sestra koja je tu bila i sve doživjela. Zaboravio sam joj ime.

* Tekst je nelektoriran.